

KRIŽNI PUT
(NADAHNUT KARMELSKOM DUHOVNOŠĆU)
POSVEĆEN ISTINSKIM TRAŽITELJIMA BOGA

POSTAJA GETSEMANI

«Naš je Gospodin u Maslinskom vrtu uživao sve slasti Presvetog Trojstva, pa ipak njegova agonija nije radi toga bila manje okrutna.»

sv. Mala Terezija

U životu postoje situacije kada se nalazim pred izborom: hoću li se suočiti sa mučnim događajima, okolnostima, promjenama koje su preda mnom, ili ću pobjeći glavom bez obzira, poput apostola te večeri.

Odluka je na meni. Isus je svoju odluku u Getsemaniu donio potpuno svjestan onoga što ga čeka. Znao je to od vječnosti. Vidio je kao Bogočovjek svu okrutnost koju će njegova nježna duša i tijelo morati podnijeti za mene. Da, za mene. Iako je njegova nerazdruživost s Ocem u ovim trenucima smrtne borbe bila na vrhuncu, ipak je kao čovjek proživio sve smrtne borbe do konca vremena.

Ako mislim da ću u sjedinjenju s Bogom biti samo onda kada nema takve patnje, tada je moja vjera manja od gorušičina zrna. Potrebna je hrabrost Getsemania!

Do te hrabrosti doći ću samo kroz ustrajnu molitvu srca. Isus je molio kada je bio u najvećoj agoniji. Rekao je «DA» svome Ocu, uronjen u Očevu volju.

Gospodine moj, udijeli nam svima čvrstoću vjere Getsemanija! Daj nam milost da shvatimo da je svaki naš «Da» na tvoje pitanje prihvaćamo li patnju za tebe, zapravo blagoslov za ovaj svijet, veliki stvarateljski i suspenzivni čin ljubavi prema dušama koje se nanovo rađaju po tvojoj i našoj mucij!

1. POSTAJA ISUSA OSUĐUJU NA SMRT

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te...

«Čemu se braniti i prepirati kad smo neshvaćeni i nepravедno osuđeni? Pustimo da to prođe, ne govorimo ništa!»

sv. Mala Terezija

Šutnja. Tako duboka riječ, a toliko omalovažavana u današnjem mentalitetu. Za ljude današnjice šutnja je često znak slabosti, kukavičluka, straha... Kako je to suprotno od Isusovog mentaliteta! Isus je šutio, a stajao je pred osudom na smrt. A ja? Branim li se i prepirem pred i najmanjim osudama koje nisu ni spomena vrijedne? Trebao bi se u tim trenucima sjetiti Isusova lica. On šuti, a tako izričito govori. Govori mi da je samo jedno potrebno: predanje u Očevu volju, prihvaćanje krivih osuda, lažnih optužaba, ogovaranja, klevetanja. Za takav

nutarnji stav potrebno je srce preobraženo šutnjom koja izvire iz duboke čežnje za Bogom, čežnje koja uništava svaku želju da pred ljudima nešto značim, i tako opravdavam sebe, nepravedno osuđena.

Gospodine moj, uvedi nas u pravu šutnju koja će biti naš putokaz u ovakvim okolnostima, nadahni nas da otvorimo vrata svoga srca tvojoj ljubavi koja sažiže svu našu oholost, kroz koju nalazimo opravdanje za sebe. Kako je teško nadići se nad naša ljudska razmišljanja i ući u Očevu misao o nama: Mi smo samo ono što Bog o nama misli, a ne što drugi o nama misle! Za to je potrebno vrijeme samoće za Boga, u ovoj buci i stalnoj užurbanosti tako stranoj modernim ljudima. O snaži nas za takav iskorak u pustinju srca!

Smiluj nam se, Gospodine!

2. POSTAJA ISUS PRIMA NA SE KRIŽ

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te...

«Križ sam uvijek smatrala najvećim dokazom Božje ljubavi, povjerljivom Božjom ljubavi prema mojoj duši.»

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

Vrlo dirljiv prizor iz filma «Pasija» prikazuje Isusa, u kojem on primajući križ na sebe, čvrsto grli i ljubi drvo koje su svi smatrali znakom prokletstva. Od tog trenutka križ postaje znakom najveće ljubavi ikad iskazane, postaje znak vrhunske slobode koja u sebi ostvaruje stremljenja svih naraštaja koji izdišu čekajući otajstvo otkupljenja. Ovdje mi Isus pokazuje što znači biti slobodan: srcem ranjenim od ljubavi privinuti uza se svaku patnju koja me dovodi do vlastitog ostvarenja, do silne želje da se žrtvujem za druge, da im budem blizu u svakom trenutku. Od tog trenutka Isusove muke, pa sve do svršetka svijeta mnoge će duše u tišini i skrovitosti svoga srca čuvati tu tajnu: moj Bog me toliko voli, da mi daje udio u najvećem otajstvu svih vremena: otajstvu križa. Jesam li ja jedna od tih duša ili svoj životni križ ne mogu nikako prihvatiti?

Gospodine moj, doći do spoznaje o tvojoj neizrecivoj ljubavi prema nama u trenucima patnje, očitovanje je prave zrelosti do koje se dolazi jedino borbom za tvoj život u nama. Do toga se ne dolazi preko noći. Potrebni su dani i godine. Oslobodi nas za tvoju slobodu, slobodu tvoga Srca koje ne pita za sebe, već se daje iz ljubavi prema dušama!

Smiluj nam se, Gospodine!

3. POSTAJA ISUS PADA PRVI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te...

«Pa ako budete posrtali i padali, ne rastavljajte se od križa i ne odustajte od njega.»

sv. Terezija Avilska

Kako mi značajnu pouku daje ova velika karmelska svetica! Odlučna odlučnost u svemu - to je njen životni moto. I Bog je pao pod grijesima svih nas. U tim trenucima njegovo je Srce titralo od žudnje da što prije stigne do kraja puta, do Kalvarije. Iako okružen ljudskom bijedom svake opačine i zloće koja se iskaljivala na njemu, on je odlučan ustati priljubljen uz križ našeg spasenja. Priljubljen uz moj križ! Njegova ljubavlju ražarena duša žudila je za mojim spasenjem i zato je krenuo dalje, prema cilju...

I ja padam. Svaki dan padam pod križem: sam sebi sam križ, križ su mi drugi, križ je bolest, smrt drage osobe... Padam, ali ne odustajem! Što mi daje snagu? Isusova ljubav koja živi u meni!

Gospodine moj, utisni nam duboko u svijest shvaćanje da smijemo pasti pod svakidašnjim teretom, ali i odlučnost da možemo s tobom ustati, znajući da je tvoja ljubav pokretač našeg hodočašća prema vrhuncima - susreta s Beskonačnim.

Smiluj nam se, Gospodine!

4. POSTAJA ISUS SUSREĆE SVOJU SVETU MAJKU

Klanjamo ti se Kriste, i blagoslivljamo te...

«Oh, kako volim Marijo, tvoju rječitu šutnju! Ona mi otkriva veličinu i svemoć duše koja ne čeka pomoć niotkud nego od neba.»

sv. Mala Terezija

Marija je u tišini Nazareta oslušivala Božji govor u svojoj nutrini. Na ovaj čas susreta sa svojim izranjenim Sinom čekala je duge godine... Bila joj je otkrivena najveća tajna Božanske Mudrosti: tajna žrtve otkupljenja. Njena tiha prisutnost, njen neopisivo bolan pogled i susret sa svojim Ljubljenim Sinom govori mi da je ona uvijek tu, nenametljiva, majčinski brižna, suputnica i supatnica na mome životnom putu. I kad me ljudi razočaraju, i kad ja druge razočaram, moram biti spreman na usamljenost Krista Patnika koji nije imao mnogo prijateljskih srdaca uz sebe. Znao je da se ne može osloniti na ljude. Znao je da mora biti sam sa Ocem u tajni spasenja. No, tu je i Majka. I uz mene je uvijek moja Nebeska Majka, njeno Prečisto Srce moli i bdije nada mnom, zabrinuto za moje spasenje. Mislim li na tu važnu činjenicu da je Majka uvijek tu i da sa mnom dijeli sve?

Gospodine moj, hvala ti za Mariju koja nam je vjerna pratilja na životnom putu, a posebno kad nam je teško. Podaj nam otvoreno srce, poput Marijina Srca, za bol i patnje ljudi, da možemo «biti za druge.» Dovoljno je da znaju da smo tu. Potakni nas da budemo Marijina produžena ruka i milosrdno srce svima koji se bore sa silama zla i grijeha u vlastitoj duši. Dovoljna je šutljiva, molitvena prisutnost. Ona najviše govori.

Smiluj nam se, Gospodine...

5. POSTAJA ŠIMUN CIRENAC POMAŽE ISUSU NOSITI KRIŽ

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te...

«Kad se trpi, tako je dobro imati prijateljskih srdaca čiji odjek odgovara našoj boli.»

sv. Mala Terezija

Isus je imao bliske prijatelje. Svi su bili uz njega do Getsemanija. Tada su pobjegli iz straha za svoj život. No, to Isusa nije omelo. On je mislio samo na njihovo spasenje, samo na to kako će sebe predati mučiteljima umjesto njih. Dao je život za svoje prijatelje. Zagrlio je i taj križ ostavljenosti od svojih. Njegova ljubav tjerala ga je do kraja, bez obzira na sve. I dok je nosio u neopisivim bolima duše i tijela moj križ, teturao je svladan iscrpljenošću i nemoći. Dolazi Šimun, i pridiže Stvoritelju teret križa. Gospodin je prepoznao u njemu tračak sućuti i

dobrohotnosti. To je bio trenutni, ali ozdravljajući melem za njegove rane. Kad je prijatelj uz mene u mojoj patnji, to je predokus savršenog jedinstva duša, koje ćemo ostvariti u nebu. Znam li biti zahvalan za prijateljska srca koja me razumiju i dijele sa mnom sve nedaće, radosti i svakodnevne brige? Imam li i ja takvo srce koje će se dati bez pridržaja mojim bližnjima? Ako imam, onda sam ostvario tajnu istinskog prijateljstva. Isus me uvijek poziva da budem pravi prijatelj koji zna cijenu zrelog prijateljstva: svaku žilicu svoga bića uvijek s ljubavlju poklanjati prijatelju.

Gospodine moj, ti si nam ovim susretom sa Šimunom htio pokazati što znači biti pravi prijatelj. Ti si to ostvario u punini. Tvoje prijateljstvo prema nama daje smisao svakom ljudskom prijateljstvu. Biti prijatelj znači prekrižiti sebe zbog sreće drugoga. Pomozi nam da to shvatimo i u srcu! Hvala ti, Prijatelju naš, za milost trpljenja koje dijelimo u zajedništvu sa voljenim osobama!

Smiluj nam se, Gospodine!

6. POSTAJA VERONIKA PRUŽA ISUSU RUBAC

Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te...

«Promatraj njegovo klanjanja vrijedno Lice! Promatraj te rane! Gledaj Isusa u njegovu Licu! Tu ćeš vidjeti koliko nas ljubil!»

sv. Mala Terezija

Prašinom teškog, sumornog dana prekriveno je Božansko Lice. Natopljen Krvlju, znojem, pljuvačkama i udarcima, Isus u najintimnijem trenutku susreta s Ocem izgovara svoj «Neka bude...» Veronika promatra to Lice i odlučno prilazi sa nakanom da mu iskaže sućut, utjehu i ljubav. Obrisi Lica ostaju na njenoj marami.

Lice je odraz moje nutrine. Ono može biti prekriveno i maskom dvoičnosti i skrivati iskrene, nježne osjećaje iako nije potrebno. Zašto? Jer se bojim tuđeg mišljenja. Što će drugi misliti ako zna pravu istinu o meni? Često je na licu vidljiva lažna smirenost i radost, dok srce duboko krvari. Je li to uvijek ispravno? Ovisi o situaciji. No, Isus je živio u istini. Rekao je da će me istina osloboditi. Njegovo Lice je u ovom trenutku bilo odraz boli zbog ostavljenosti prijatelja, zbog okorjelosti moga srca ogrezlog u grijehu. Na njegovu Licu živi ljubav koja se ne štedi, koja umire da bih se ja nanovo rodio. Vidim li na Božjem izranjenom Licu koliko sam dragocjen i voljen? Čujem li njegov neprestani zov: «Pogledaj me i uzmi Ljubav!?»

Gospodine moj, neka tvoje patničko Lice bude naše nadahnuće da živimo u istini, da budemo onakvi kakvi uistinu jesmo. Znamo da nas ti uvijek ljubiš. Voljeli bismo da možemo uvijek prepoznati tvoje Lice u svojim bližnjima. Ti živiš u svakome od nas. Uvedi nas u tajnu bratske i sestrinske ljubavi, u život u istini!

Smiluj nam se, Gospodine!

7. POSTAJA ISUS PADA DRUGI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Tko sam pada ostaje sam u svom padu i malo vodi računa o svojoj duši jer se uzda sam u sebe.»

sv. Ivan od Križa

Kad pogledam dublje u dušu današnjeg čovjeka, u svoju dušu, mogu otkriti jednu bolnu činjenicu: Čovjek je sam sebi mjerilo, pouzda se u svoje snage. Ljudima je danas važno biti netko, biti uspješan, izboriti se svojim snagama za visoko mjesto na društvenoj ljestvici. Često čujem parolu: Ja to mogu, ja sam to postigao svojim radom, nema stvari koju ja ne mogu učiniti, samo ako hoću! U ime lažne slobode i lažnog samopouzdanja propagira se samoobožavanje čovjeka. Postajem sam sebi idol. I kad se dogodi neuspjeh, trpljenje, grijeh, pad, dolazi do besmisla, očaja i potonuća, bez volje ustati i krenuti dalje.

Promatram Isusa. Pao je i drugi put, kako bi nam pokazao da je sve moje padove preuzeo na sebe. Njegovo pouzdanje bilo je u Ocu. Jedino u zajedništvu s Njim znao je da može dalje. Takvo pouzdanje preobražava samoću i pad u najveću pobjedu ljubavi. Jesam li ikada svoj pad stavio u ruke svog Nebeskog Oca i pustio da on djeluje u meni? Kad to učinim, moje će zdravo samopouzdanje imati svoj izvor u Bogu koji mi je dao sve što imam i što jesam kao nezasluženi dar.

Gospodine moj, toliko se želimo pouzdati samo u tebe. Znamo da nam svaki novi korak u životu otvara neslućene vidike prema nepatvorenoj radosti. Uništi svojom ljubavlju svu našu preuzetnost koja nam priječi da se otvorimo tebi. Rekao si da bez tebe ne možemo učiniti ništa. Neka svaki naš pad bude prilika za rast u pouzdanju u tebe!

Smiluj nam se, Gospodine!

8. POSTAJA ISUS TJEŠI JERUZALEMSKE ŽENE

Klanjamo ti se, Kriste i blagoslivljamo te...

«Bolovi i patnje bili bi za mene raj, samo ako bi ih mogao trpjeti u Bogu, a najveća zadovoljstva značila bi za mene pakao ako bi ih kušao bez Boga.»

brat Lovro od Uskrsnuća

Što je Isus osjećao u duši kad je ugledao žene koje su u boli zbog njega plakale i naricale? Njegova duša bila je jedno s Ocem, on je nosio u sebi Pradavnoga. Duh Tješitelj prožimao je svaki udisaj njegova bića, preobražavajući njegovu patnju u pomirenje čovjeka i Stvoritelja. Ispunjenost Neizrecivim ocrtavala se u mirnoći njegova lica. Žene su bespomoćno širile svoje dlanove prema njemu kao izraz svoje beskrajne tuge. One su razumjele njegovu dušu. Ali On je još više razumio njih i vidio što čeka njih i njihovu djecu. Znao je da će ih život bez Boga, u ispraznostima ovoga svijeta i nevjerama Božjoj Ljubavi dovesti do propasti, do duhovnog pada i porobljenja od zlih sila ovoga svijeta. Mislit će kako je raj na zemlji imati sve, ali okrenut lažnim bogovima. Takav životni stav neminovno vodi u propast. Zato ih Isus tješi i opominje na budnost u duhovnom životu.

I mene Isus tješi u svakoj patnji i poziva me da mu iskažem povjerenje odričući se svojih grijeha, predajući sve njemu jer što imam, a da nisam primio?

Gospodine moj, otvori nam srca za tvoju ljubav, da nam samo ona bude tješiteljicom u svim danima našeg života. Želimo da naša bića budu svjesna svoje grešnosti i nesavršenosti, kako bi se uvijek vraćali tebi i kajali se za svoje grijeha. Hvala ti što nam uvijek iznova daješ priliku za novi život s tobom i bližnjima kroz sakrament svete ispovijedi.

Smiluj nam se, Gospodine!

9. POSTAJA ISUS PADA TREĆI PUT POD KRIŽEM

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«No, padnem li svakog časa što prolazi, dižući se, dolaziš mi u pomoć, svakog časa, daješ mi svoju milost.»

sv. Mala Terezija

Dogodio se i treći pad. Isusu je bila potrebna posvemašnja jakost da izdrži i krene dalje prema vrhu Golgote. Srce mu je silno udaralo, svjetlost očinjega vida gasila se. On je oćutio svu ųestinu ovog pada. To je pad moje duhovne stvarnosti. Pojavljuju se trenuci, dani, razdoblja, godine, kada mi duša ulazi u tamu molitve. Imam osjećaj pada u duhovnom ųivotu, poput presušenog vrela, poput suhe, tvrde zemlje koja ne dobiva blagodati kiše, tog blagoslova koji je natapa. Molitva postaje mućna, neizdrživa i bljutava jer donosi samo sjenu nekadašnje slasti. Ne ostavlja nas osjećaj Boųje odsutnosti. Ako Bog nije uzrok takvome stanju, onda je jedino moja mlakost, lijenost i nemarnost uzrok tome. I tada se moųe dogoditi «treći pad.» Napast da ne ustanem, da ne nastavim molitvu, već je napuštam i postajem troma, suha grana koja ne vidi izlaza. Ali Bog je uvijek tu. On me nosi poput djeteta na svojim rukama. Potrebna mi je vjera u Boųju prisutnost i ljubav. Isus je to znao i zato je na sebe preuzeo i ovaj pad. Dao mi je primjer da ne malakšem već u djetinjem predanju u njega, ustanem, uporan u molitvi i čeųnji za njim. Napuštam li molitvu u trenucima duhovne tame i zatvorim li se u sebe ili ustrajem u noći vjere traųeći kako ću izaći, zagledan u traćak svjetla koje me dovodi obzorjima nade?

Gospodine moj, u noći osjeta kada ne moųemo iskusiti tvoju blizinu i ljubav, u suhoći molitve, obasjaj nas boųanskom krepošću nade u novi susret s tobom. Potrebna nam je ųelja za tvojim dolaskom i strpljivost koju samo ti daješ, potreban nam je mir koji prodire u svaki nemir i pretvara ga u spokojnost rjećite ųutnje. Ne dozvoli nam da ikada napustimo molitvu zbog svoje nemarnosti i mlakosti ili radi tvoga nauma kojeg ne prepoznajemo, a ućvršćuje nas u tamnim noćima duše.

Smiluj nam se, Gospodine!

10. POSTAJA ISUSA SVLAĆE

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Patnja mi nije nepoznata. U njoj nalazim svoju radost, jer se na kriųu susreće Isus, a on je ljubav. I patnja nije teška kad se ljubi.»

Terezija de los Andes

Koliko li je samo poniženje za Isusa bilo grubo skidanje haljina sa njegova tijela! Ostao je smiren, krotak, bolnog pogleda uprtog u malobrojna lica prisutnih prijatelja. Dopustio je da ga tako razgolite kako bi se njegova ljubav prema meni očitovala kroz žrtvovanje onog najintimnijeg u čovjeku. Njegovo tijelo drhti. Ljubav u njemu protiče kroz svaku poru njegova bića. Što još može dati, a da nije dao? Dat će i životni udisaj, svoj «Da» Ocu poklonit će kroz agoniju raspeća. Učim od njega što znači dozvoliti drugima da sa mnom raspolažu u svako vrijeme, kroz svaki moj čin, pa i onda kada je to za mene beskrajno poniženje i žrtva. Nastojim li upijati tu velikodušnost Isusova Božanskog Srca prihvaćajući sve u radosti križa?

Gospodine moj, ti znaš koliko nas boli kad drugi vide naše slabosti i otkriju naše intimne tajne. Ti znaš kako nam zna biti mučno kada se narav buni zbog ponižavajućih situacija. Svi smo mi u tome. Nitko nije izuzet. Želimo promatrati tebe, tvoj stav poniznog predanja. Tvoja ljubav svemu tome daje smisao. Učini, Gospodine, da u tvojoj ljubavi živimo ovakve trenutke. Neka oni budu najljepši dio mozaika koji božanska ruka utiskuje u dno naših duša.

Smiluj nam se, Gospodine!

11. POSTAJA ISUSA PRIBIJAJU NA KRIŽ

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Nek Raspeti Isus bude jedini predmet koji je vrijedan tvoje čežnje, tvoje želje i tvojih misli.»

sv. Edith Stein

Promatram Isusa raspetog na križu. On je meni dao sve, a ja njemu ništa. Dao mi je svoje Tijelo i Krv u presvetoj Euharistiji, dao mi je svoju dušu, svoje Srce, svoje čovječstvo i božanstvo. Sve je to moje. Križ je znak posvemašnjeg predanja. Što je Isus zauzvrat uzeo? Jedino ono što mu mogu dati: moje boli, rane, slabosti, moje grijeh... To je sve što imam svojom zaslugom. Moje ruke su prazne. Dobro koje nosim u sebi, od njega je. Kad usporedim Njega i ovaj svijet čija je moć i slava prolazna i ništavna, uviđam da je bez Njega i njegove žrtve sve besmisleno. On sam je moje otkupljenje. Što je drugo vrijedno da za to bude utrošen moj život? Sav moj duhovni život, sav trud, borba i rad za dostojanstven život, sva ljubav koju dijelim ljudima ima svoj jedini razlog u Raspetom

Bogočovjeku. Jedino tada mogu smisleno zaživjeti vlastita raspeća koja mi neminovno dolaze u životu.

Gospodine moj, potakni nas da često razmišljamo o tvojoj neizmjernoj, vječnoj ljubavi koja nam se najdublje očitovala na križu. Tvoja žeđ za našom ljubavlju neka nam bude odgovor u svim našim čežnjama. Oprosti što ne znamo uvijek kamo stremimo, što se udaljavamo od tebe, tražeći te tamo gdje mislimo da jesi. A ti si uvijek na križu. Dovoljno je pogledati u križ i tamo ćemo te naći. Hvala ti što nas toliko silno ljubiš.

Smiluj nam se, Gospodine!

12. POSTAJA ISUS UMIRE NA KRIŽU

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Tvoj Spasitelj visi pred tobom s otvorenim Srcem. Prolio je svoju Krv da zadobije tvoje srce.»

sv. Edith Stein

Želim cijelim bićem proniknuti tvoju tajnu, Isuse. Što više ponirem, tim je više nedokučiva. Što više žeđam, tim je čežnja veća. Želim tvojom Krvlju isprati svoje rane. Tvoja smrt daje mi naslutiti ono što još nitko prije tebe nije izgovorio na takav način: «Svršeno je!» Svršeno je tvoje svakidašnje umiranje kroz ovozemaljski hod, tvoja skrovita samozatajna čežnja da mi predaš sebe kroz ruke dobrog Oca. Može li čovjek uistinu biti tako tvrda srca da odbija otvoreno nebo darovano po tvojoj smrti? U trenutku prosvjetljenja spoznajem da može. I tada gubi sve. A ti, kako bi zadobio moje srce, nudiš mi svoje. Kakva veličanstvena ponuda! Tvoje Srce otvoreno je ranom koplja, a moje zatvoreno talogom grijeha. Što činim kako bih maknuo taj talog sa njega? Trudim li se otvoriti životu, biti spreman proći i kroz smrt koja je neizbježna?

Gospodine moj, umiranje je najbolniji proces koji ljudi ikada dožive. Ti si jedini iskusio potpunu smrt koja vodi kroz strašne ponore grijeha do zajedništva u punini Trojstva. Svi mi svakodnevno prolazimo kroz mala umiranja, pa i kroz iskonsku, prapovijesnu smrt ako se zatvorimo u sebe i odbijamo tvoju ljubav sa križa. Očisti naša srca od takvih stanja, daj nam osjetiti snagu tvoje Presvete Krvi, tog blaga probodenog Srca. Tvoja Krv iskupljuje našu nemoć i ruši sve brane naše samosvijesti, te postajemo maleni, ranjivi za ljubav.

Smiluj nam se, Gospodine!

13. POSTAJA ISUSA SKIDAJU S KRIŽA

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Djevica je pod križem da me nauči trpjeti kao on, da mi kaže, da dadne da čujem onaj posljednji pjev njegove duše koji samo njegovu Majku nije mogao iznenaditi.»

bl. Elizabeta od Presvetog Trojstva

Veličanstvenost ljubavi odrazuje se u umiranju. Tek kada umrem, ljubav govori. Samo ona tada ostaje. I dok Prežalosna Majka miluje u svome krilu svaki dio Božanskog Tijela, u Srcu zna da je ovo kraj jedne otežale epohe i početak nove, Božje vladavine na zemlji. Ta novost rađa se u bolovima umiranja i smrti. Marija je to učila punih 30 godina uz svoje dijete. Pripremao ju je za ovaj trenutak. Shvatila je da će on pobijediti smrt jedino ostajanjem na križu do kraja. Sada je svršeno. Nitko nije toliko snažno prodirao u ovu iskonsku tajnu kao Marija. Zbog toga je ostala do kraja pod križem. Ostala bi tako i do konca vremena. To je Očeva volja koju je ona zaživjela kroz patnju suotkupiteljske ljubavi. Ona je moja Mama koja me nanovo rodila pod svojim Srcem na novi život, u sjedinjenju sa svojim Sinom.

Gospodine moj, u duhu odlazimo do ljudi koji ovog trenutka umiru. Na njihovim licima odrazuje se posljednji pjev njihove duše. To je pjev Krista koji se predaje Ocu. Umirući su samo grešni ljudi, ali u njima umire Krist koji je za nas razapet. Tu je i Majka koja svojim rukama privlači dušu u svoje djevičansko krilo, da u njoj nađu svoj mir. Ona ih predaje Ocu po Sinu, u Duhu. I nas će jednog dana zagrliti svojom nježnošću i uvest nas u Očeve odaje. Naše umiranje događa se i u njoj, jer smo njena djeca. Sjetimo li se svakodnevno naših umirućih po svim krajevima svijeta, jesmo li i sami spremni za konačan susret sa Ljubavlju, susret prema kojem nas Mama vodi za ruku?

Smiluj nam se, Gospodine!

14. POSTAJA ISUSA POLAŽU U GROB

Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo te...

«Dnevno pokapajte sebe.»

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

Dok se sumrak onih teških sati polagano spuštao nad grad, odvijao se u tišini dostojanstven obred ukopa Isusova tijela. Ušao je u mračnu, hladnu špilju i unio dah božanskog smiraja. Njegov počinak za mnoge je značio kraj jer nisu znali da smrt neminovno vodi u život. Moj život u Isusu je dovršen, ali i obnovljen. U trenucima patnje On nije mislio na sebe, već na moje spasenje. Ni u jednom trenutku svoga života nije živio za sebe, već za druge. To znači pokapati sebe. On je jedini, uz svoju Majku, to savršeno ostvario. I zato on treba biti moj ideal. Jedino će me njegova ljubav kojoj se svaki dan otvaram, dovesti do samozaborava sebe i stavljanja na prvo mjesto potrebe drugih. Trebam oslušivati njegov glas u svojoj nutrini koji me potiče da tako činim i odazvati mu se. U tome sam često tako slab. Gledam na svoju ugodnost, korist, probitak, povlašteni položaj. Naginjem vladanju nad drugima, potčinjavanju drugih mojim vlastitim idejama i stavovima koji nisu uvijek ispravni. To je znak da još nisam umro sebi, da je u meni taština i oholost. Zato je potrebna svakodnevna vježba u ljubavi prema drugima, odricanje od svojih poriva i želja dok ne uđem u grob svoje sebičnosti i otvorim vrata ljubavi koja služi. U svemu tome moram promatrati jedino Isusa koji je za mene pokopan u grob mojih vlastitih grijeha.

Gospodine moj, život je uvijek borba između naših zlih, sebičnih nagnuća i tvojih božanskih poticaja koji dovode do napuštanja našeg «ja» i otvaranja drugome «Ti». Privuci nas nebeskoj ljepoti tvoga Božanskog Srca, da iz njega crpimo snagu za umiranje sebi i rađanje života za druge. Podari nam jakost kako bismo ustrajali u dobrim djelima i tako širili predokus tvoga Kraljevstva.

Smiluj nam se, Gospodine!

15. POSTAJA USKRSNUĆE

«On, koji je iz smrti ustao na novi život, on je i mene oživio, probudio iz sna smrti, dajući mi novi život iz dana u dan.»

sv. Edith Stein

U svitanje nedjeljnog jutra žene su žurile na Isusov grob kako bi pomazale njegovo tijelo. Njihove prašnjave noge orošene kapljama jutarnje rose hitile su k svome ljubljenu Učitelju. Čudo Uskrsa otvaralo im se poput pupoljka koji u sebi skriva neslućenu ljepotu uspavanog cvijeta. Anđeli im najavljuju radosnu vijest: Isus živi! Mračan grob obasjala je svjetlost Očeva Duha koji je uskrisio Isusa na novi život. U njegovoj smrti bila je i moja smrt. U njegovom uskrsnuću živi i moje uskrsnuće. Zato vjerujem da je svako umiranje, svaka smrt početak novog života s Njim koji je prvi iskusio ovu veliku tajnu. Pokazao mi je put: jedino križ vodi do vječnog života. Ne želim ostati u smrti iako živim. Grijeh je smrt. Koliko danas ima ljudi koji su duhovno mrtvi jer žive u grijehu koji udaljava od Boga i čini stanje još gorim. Želim se otvoriti plodovima Isusova uskrsnuća: njegovi neiskazani i neiscrpivi darovi bliske prisutnosti - ljubav, mir, radost, velikodušnost, dobrota, čistoća srca, ponizno služenje... Sve ovisi o meni, hoću li ih prihvatiti jer sve je meni dano.

Gospodine moj, svojim uskrsnućem daješ nam nadu u ostvarenje istinske sreće: vječnog zajedništva s tobom. Nijedna patnja nema zadnju riječ ako se u pouzdanju prinosimo s tobom Ocu za spasenje svijeta. Uvijek se događaju naša mala uskrsnuća koja su dar tvoje ljubavi s križa. Ne daj da ikada izgubimo čvrsti kršćanski stav: moj otkupitelj živi u meni novim životom koji ću u konačnici zaživjeti nakon prijelaza iz ovozemaljskog u nebesku ispunjenost Presvetim Trojstvom.